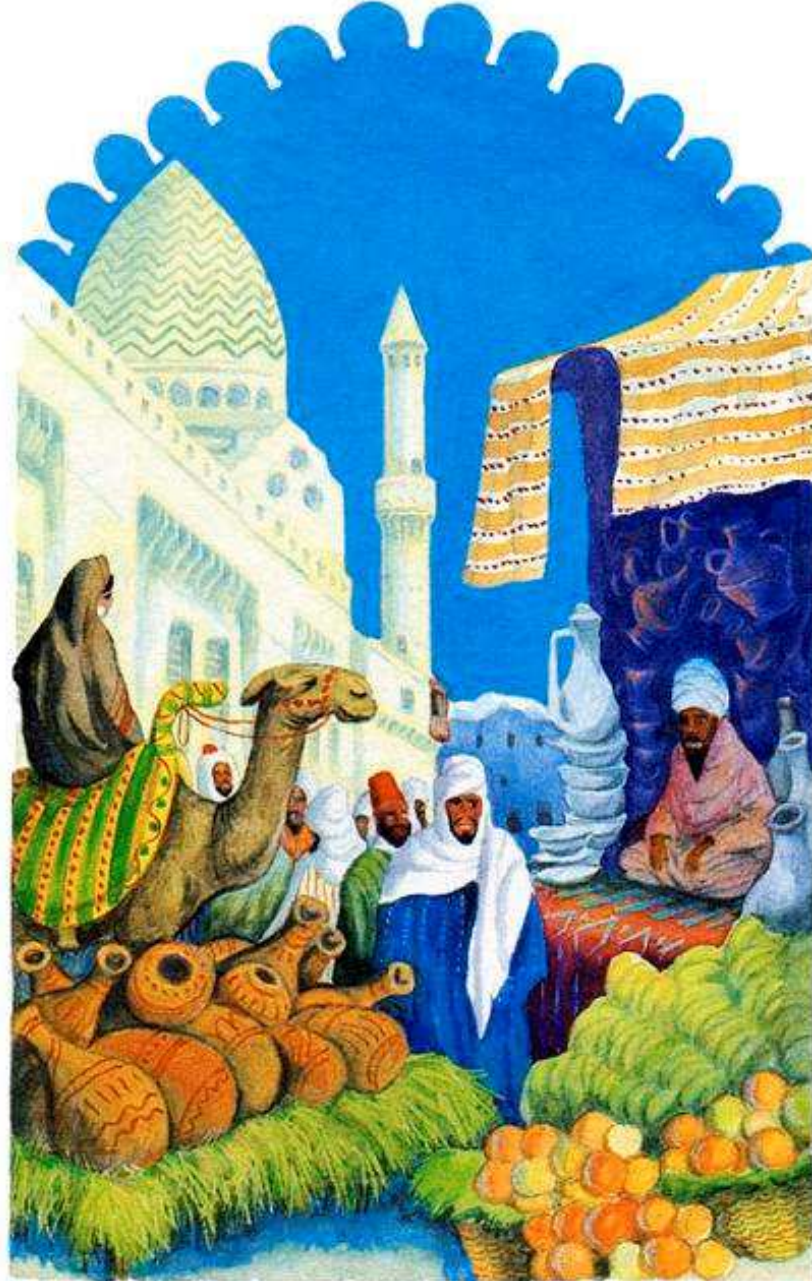

הקערה של חסן

חי פעם חסן, קדר, איש פשוט וישר. חי ולא התלונן על גורלו. בבוא הערב הוא היה מודה לאללה על הפיאסטרים הבודדים שהצליח להרוויח במשך היום, ואחרי הארוחה בבית ישב עם אשתו וילדים על סף צריף החמר שלו, שר אתם שירים עליזים, סיפר סיפורים או שמע סיפורים שלהם על ההרפתקאות של גיבורי ערב. בשכנות, בבית מפואר, חי אחמד, איש עשיר. בערבים פנסים רבים האירו על הגן היפה, על השבילים הלבנים ועל התכולה היפה של הבית. רק דבר אחד לא היה שם, צחוק ושירה. אחמד העשיר היה תמיד חמור פנים ורגזן, ואשתו וילדיו השתדלו לא להסתובב מול עיניו. ויום אחד ישב אחמד ליד חלון פתוח ושקע במחשבה - למה חסן העני שמח כל כך, מדוע אשתו וילדיו כל כך מאושרים?

הוא הרגיש קינא גדולה בלבו, וכמו לקנאים אחרים ידע שהלב לא יתן לא מנוח עד שלא יהרוס את אושרו של חסן השכן. ואיך לעשות זאת? קודם כל לגזול ממנו את פרנסתו, את לחמו. מי יוכל לשמוח על קיבה ריקה? לכן הלך אחמד לבעל הקדריה בה עבד חסן וביקש לפטר את חסן. "שכני והמשפחה שלו הם צעקנים גדולים, ילדיהם לא ממושמעים, רבים כל הזמן, צועקים, לא נותנים לישון בשקט. אחמד היה איש חשוב בכפר ובעל הקדריה לא רצה להרגיז אותו. הוא פיטר את חסן ובאותו הערב כבר לא נשמעה שירה ולא צחוק בצריף החמר של חסן. אחמד שמח שכל התנהג כפי שרצה והלך לישון בנחת. וחסן התחיל להתרוצץ כדי למצוא עבודה אחרת, אך לשווא. מהר מאוד כל החסכונות נעלמו ויום אחד אשתו אמרה לחסן "הנה הפיאסטר האחרון שלנו. לך וקנה פול בשביל הילדים. ואחר כך נוכל נסמוך רק על אללה."

חסן לקח קערת עץ ישנה סדוקה והלך לקנות פול. בדרך בחזרה רגלו מעדה וכל הפול נשפך על הארץ. בעצב הביט חסן על הגרעינים המעורבים בבועץ. לחזור הביתה לאשתו ולילדיו בידיים ריקות לא רצה. לזרוק את הקערה היה חבל, אולי היא תועיל לדבר מה. הוא ניקה את הקערה בחול, ומאחר שלא היה לו לאן לזרוק אותה, שם אותה על ראשו. אחר כך הלך לכוון הנהר, כדי למצוא עבודה לפחות ליום אחד. בחוף הוא ראה ספינה שהתכוננה לצאת להפלגה. הוא שאל את בעל הספינה האם נחוץ לו חותר נוסף ולמזלו חסר שם חותר וקיבלו אותו. הם לא הפליגו רחוק כשפגשה אותם סערה, הספינה התהפכה, חלק מהאנשים טבעו ואחרים, עם חסן ביניהם, הצליחו לשחות אל אי בודד שהיה בקרבה. כשיצאו לחוף הקיפו אותם לוחמים מתושבי האי, והובילו אותם אל ראש השבט שלהם. ראש השבט הסתתר מקרני השמש היוקדות תחת

"קערת עץ" אמר חסן והושיט את הקערה למנהיג האי.

ראש השבט מעולם עוד לא ראה קערת עץ ובסקרנות סיבב אותה בידיים.

"ולמה אתה שם אותה על ראשך?" שאל.

"היא מגינה היטב מהשמש" מצא חסן תירוץ.

ראש השבט מלמל דבר מה תחת אפו ואחר כך חבש את הקערה על ראשו והתחיל לטייל קצת בשמש. אכן, חום השמש פחות הציק לראשו.

"תן לי את הקערה שלך" אמר ראש השבט אחרי ששוב התיישב תחת המסך "ואתן לך מה כל שיראה לך כאן באי שלי."

"רק עזור לי לחזור לאשתי ולילדי" ביקש חסן.

"אדאג כבר לזה" הבטיח ראש השבט "אבל

מאחר שאני לוקח ממך דבר, אני חייב גם לתת לך תמורה. הנה קצת אבנים צבעוניות, מבריקות, שילדיי משחקים בהן." והוא שם את ידו לתוך

ארגז עשוי קני סוף, שעמד ליד מושבו, והתחיל

בידו להוציא אבני אודם, ברקת וטורקיז.

מסך עשוי קני סוף. כשהניצולים נעמדו לפניו הוא בחן אותם אך עיניו נפלו במיוחד על חסן. הוא בלט בין האחרים בגלל הקערה שעל ראשו. "מה מביא אותך לאי שלי?" שאל ראש השבט בחומרה.

"הגורל" בלי לחשוב ענה חסן.

"ואיזה דבר מוזר אתה חובש על ראשך?"

"תן לילדיך לשחק קצת באבנים צבעוניות
מבריקות כאלה" אמר ושם חופנים של אבני החן
האלה לשולי בגדיו של חסן. אחר כך אמר
ללוחמים שלו להביא את הניצולים לנהר ולהשיט
אותם אל החוף שממנו באו.
חסן הלך מיד לשוק וקנה שם דברי מאכל טעימים
לאשתו ולילדיו, כמה שרק יכול היה לשאת בידיו.
ובערב, אחרי ארוחה טובה, מצריף החמר שוב
נשמעו צחוק ושירה.
אחמד העשיר שמע את שמחת השכנים. הוא
חשב שחסן מצא קצת עבודה ואבל לא זמן רב
יוכל לשמוח. אך הוא לא הצליח לישון בשקט, כי
מדי ערב שמחת השכנים הגיעה לאוזניו וקינאה
שחורה הופיעה שוב בחזהו כמו נחש ארסי. לכן
הוא העמיד את עצמו כאדם טוב ומתעניין, בא
לבקר ערב אחד אצל חסן ושאל איזה שינוי מוצלח
קרה לשכן.
חסן, כמו כל האנשים הישרים ופשוטים, לא חשד
שהעשיר רוצה ברעתו וסיפר לו על ההרפתקה

שהייתה לו באי.
"תודה לאללה, עכשיו כבר לא נסבול לעולם
מרעב, לא אני ולא המשפחה שלי" סיים בשמחה
את הסיפור.
אחמד שמע אותו בפנים מאובנות ובתוכו ממש
רתך מרוב כעס. אחרי שחזר הביתה שקע כל
הלילה במחשבות שחורות מול החלון הפתוח.
ובבוקר בא לו רעיון. אולי לו בעצמו כדאי להגיע
לאותו האי?
אם אותו ראש השבט נתן כה הרבה אבני חן
כגמול על קערת עץ סדוקה, איזה תמורה של
דברים יקרים ייתן עבור מתנות נדיבות, חשב
העשיר הערמומי.
כשרק הפועלים שלו קמו ציווה אחמד לשחוט
ולצלול עשרות תרנגולי הודו, אווזים ויונים, לארוז
אותם בארגזים מקושטים ועוד ארגזים נוספים
למלא בשמן, ביצים, לחם חם וגבינה טרייה, וכל
זה להעמיס על ספינה. והוא יצא עם כל הטוב
הזה אל האי.

לטפוח לעצמם
בבטנם. אז פנה
ראש השבט
לאחמד, שעמד
שם וחיכה
לתגמול.
"כפי שאתה
רואה, המתנות
שלך טעימות לנו
מאוד ואני מאוד
מעריך אותן.
וכסימן לכך אתן
לך את הדבר
היקר ביותר שיש
לנו כאן על האי
שלי."

ובמילים אלה ראש השבט הוציא מארגז קני סוף
את קערת העץ הסדוקה של חסן ובחגיגות מסר
אותה לאחמד.

כשהגיע לשם השעה הייתה כבר סמוך לצהריים.
אנשי האי פגשו את אחמד בחוף והובילו אל ראש
השבט שלהם, שישב בצל מסך קני הסוף.
"מה הביא אותך לאי שלי?" שאל ראש השבט
בחומרה.

"מאוד רציתי לפגוש אותך, ולהשתחוות לך
בהכנעה" ענה אחמד.

"זמה יש לך שם בארגזים?" שאל ראש השבט
כשהוא מביט עליהם בחשדנות.

"הבאתי לך את מתנתי הצנועה" ענה אחמד ובלי
להמתין לתשובה התחיל לפתוח את הארגזים
ולהעמיד אותם לפני ראש השבט.

ראש השבט שם יד בארגז אחד, אחר כך בשני,
וברצון רב טעם פעם מזה ופעם מזה, ותוך כדי
כך מלמל דבר מה עם פה מלא, כשהוא מביע את
הנאתו.

אחר כך נתן את כל מה שהיה שם לאנשי השבט
שלו שבינתיים התאספו סביבו, ואלה ניקו את
הארגזים עד לפירור האחרון ואחר כך התחילו